

လရောင်ကျူးရင့်

ကျောင်းမလေးရဲ့ မုူးစာရှင်

အခန်း(၁)

"ဘယ်မှာ လဲ ဟိုကောင် ..."

"မရှိဘူး ..."

ပြန်ဖြေလိုက်ပုံကို မကျေနပ်ပေမဲ့ အဖေရယ်လို့ လည်း ဘယ်တုန်းကမှ တလေးတစား အရေး ပေးခဲ့တာမဟုတ်တော့ ကြည့်လိုက်မိသည့် မျက်လုံးတွေက တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နေရာတကျ ပြန်ရောက်၏။

"အလတ်ကောင် ဝင်အိပ်နေတာ ကြာပြီလား ..."

"ဘယ်သိမလဲ အဖေရာ ...၊ လူစေ့တက်စေ့မေးပြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ ..."

"ဟိတ်ကောင် ...၊ မင်းညစ်နေတာ ကြက်ရှုံးလာလို့ မဟုတ်လား၊ ကြက်ပွဲမှာ ရှုံးလာတာကို ဖအေ ရှေ့မှာ တရားဝင်စိတ်ညစ်ပြရသလား"

အကြီးဆုံးဟု သတ်မှတ်ပြီး မင်းပဲဦးဆောင်လမ်းပြလို့ အမြဲတမ်းဆုံးမ စည်းရုံးခံရသည့် သာယာ အောင်က စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်သည် ။

"အဖေကရာ ... ပြောပြမှ သိတာ ကောင်းလား ...၊ ကျွန်တော့်ကို ကြက်သမားလို့ ဖေဖေပဲ ကင်ပွန်းတပ်ပြီးတော့ ..."

"ဪ ..."

သူ့ကိုပဲ ပြန်တောင်းပန်ရဦးမှာ လား ... ။

ဦးမြင့်အောင် ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့ တခမ်းတနားစုဆောင်းလာသည့် စကားတွေတောင် ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ပေ ... ။

သားသုံးယောက်ရှိလို့ အားကိုးရပြီဟလို့ တွက်မိပါသည် ။ အကြီးဆုံး သာယာအောင်က ကြက်တိုက် ဝါသနာကြီးသည် ။ အလတ်ကောင် တေးချိုကျတော့ သောက်တာစားတာလည်း သူပါသည် ။ လောင်းကစား ဘာဖြစ်ဖြစ် နီးစပ်ပြီဆို သူမတတ်တာ မရှိ ... ။

အငယ်ဆုံးက စာသားညီ ... ။

သူကမှ ဘယ်လိုလူစားလဲလို့ သတ်မှတ်ဖို့ ခက်တာ ဖြစ်၏။ အပေါင်း အသင်းကလွဲပြီး အဖေလည်း မခင်၊ ညီအစ်ကိုဆိုတာလည်း သံယောဇဉ် လေးမှ ထားတတ်ရဲ့ လားမသိ ... ။

အလတ်ကောင် တေးချိုက ရည်းစားဆိုလည်း ထားသည် ။ ပျော်စရာရှိလည်း ပျော်၏။ စာသား ကျတော့ မိန်းမသနာကိစ္စဆိုလည်း ကင်းသည် ။ လူတော် လူကောင်းလေးလားလို့ ထင်ရပေမဲ့ လည်း မဟုတ် ... ။

သူ့မှာ တစ်ဖက်စောင်းနင်း အားသန်နေတာက ရန်ဖြစ်ဖို့ ... ။ ဖြစ်ခဲ့တိုင်း ခံလာရတယ်ဆိုတာ လည်း မရှိ။ ပြဿနာရှင်းရ၊ ငွေကုန်ရဖြစ်ပြီဆို အပြစ်တင်ကြည့်လိုက် သူက စတာမဟုတ် ... ။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဟု ဘဲ အဖြေထွက်၏။

"ပြဿနာဖြစ်ပြီဆို မင်းချည်းပဲ စာသား ... ။ ရန်ဖြစ်နေတာကို ဂုဏ်ယူနေတာလား ... "

လို့ မေးဖူးသည်။ ။

"ဂုဏ်ယူချင်တာနဲ့ ရန်လိုက်ဖြစ်နေလို့ ရလား၊ နှစ်ဖက်ရှိမှ ရန်ဖြစ်လို့ ရတာ"တဲ့ ... ။

ဒီကောင် အချိန်မတော်ပြန်မရောက်တော့ဘူးဆို ရင်ထိတ်နေရပါပြီ။ ဒါတောင် နေရတာက မြို့ကြီးပြကြီး မဟုတ်လို့ ... ။

ပဲခူးအပိုင်နယ်ထဲက ရွာကြီးမို့ ကားလမ်းမကြီးနှင့်လည်း နီးတော့ ရွာဆိုပေမဲ့ လူနေမှု သိပ်တော့မနိမ့်ကျပါ ... ။

ဒါပေမဲ့ ရွာကနေ နောက်ကိုထွက်လိုက်လျှင် ရိုးမတောကြီးရှိ နေသည်။ ။ တောနှင့်ရွာက သိပ်မဝေး တော့ လူနေမှုအဆင့်အတန်းက အထက်မကျ ... ။ အောက်မကျ ... ။

လယ်လုပ်၊ တောထွက် ... ။ တချို့ကျတော့ မြို့နှင့် အရောင်းအဝယ် တွေ လုပ်ကြသည်။ ။ ရွာက ကြီးသလောက် အလုပ်မျိုးစုံလုပ်နေကြတော့ စည်ကားသည်။ ။

သူတို့ မိသားစုမှာ တော့ သားသုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိ ... ။

ဦးမြင့်အောင်က အမဲလိုက်ဝါသနာ ကြီးသလောက် တစ်ခါတလေ မြို့ကစဉ်သည် တွေ ရောက်လာ ပြီး တောထဲကို လမ်းပြငှားလျှင် လိုက်သေးသည်။ ။

နွားလှည်းလေး နှစ်စီးရှိနေတော့ တောနှင့်ရွာကို မျှစ်ချိုးတဲ့ လူတွေ၊ ထင်းခုတ်တဲ့ လူတွေ ရှိနေသမျှ ငွေရှင်ကလေး ဖြစ်နေခဲ့၏။

သားတော်မောင်တွေ ကတော့ လည်ရာပြန်စားရေးပါ။ ပြန်လာတဲ့ သူက အိုးဖွင့်ကြည့်သည်။ ။ ရှိလျှင်စားသွားပြီး မရှိရင် ပြန်ထွက်၊ ဝင်အိပ်

ဒါပဲ ...။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ သဘောထားခဲ့ပေမဲ့ ရတဲ့ အခါ ကျတော့ ရသည်။ အဆင်မပြေမှုတွေ ဖြစ် လာပြီ ဆိုရင်တော့ ဒေါသက ဘာနှင့်မှ ဖြေရှင်းလို့ မရ ...။

ဦးမြင့်အောင် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်၏။ ပြီးမှ ...

"ဟောဟို တံခါးဝမှာ ချထားခဲ့တဲ့ အိတ်ကို သွားယူ ..."

စူပူနေသည့် သာယာအောင်မျက်နှာ တံခါးဝကို အော်တိုမစ်တစ် လှည့်သွားသည်။

"ဘာပါလို့ လဲ ..."

"ပါတယ် ... ပါတယ် ...၊ မပါဘဲနဲ့ သွားသိမ်းချေလို့ လည်း မင်းကိုငါ မခိုင်းဘူး ..."

ဦးမြင့်အောင်က စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြောကာ ...

"အထဲမှာ ပုဆိုးနှစ်ကွင်းနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ပါတယ်"

"ဟုတ်လား ...၊ အဟဲ ... စောစောကပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ"

ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည့် မျက်နှာက ပြုံးနေပေမဲ့ ထယူလာ တာ အိတ်ကိုမဟုတ်ဘဲ ပုဆိုး တစ်ကွင်းကိုပဲ ရွေးယူလာတာ ဖြစ်သည်။

"ဟ ... အိတ်ကလေးကို အထဲဆွဲလာရမှာ တောင် မင်းကွာ ..."

"အဖေကလည်း ...၊ ဟိုကောင်တွေဟာ ပါသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ ဟာတွေ ယူပါစေဦး"

"အေး ... ၊ အဲဒီလို မကပ်မတွက် ... ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိကြတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ ... "

"အဟွန်း ..."

ပုဆိုးကို အိတ်ထဲကနေ ထုတ်ကြည့်ပြီး သာယာအောင် သဘောတွေကျနေ၏။

"နောက်မှ ယူလာတဲ့ ကောင်တွေ ကျန်တာပဲ ယူပေါ့၊ အဖေ ဒီပုဆိုး ဘယ်လောက်ပေးရလဲ ... "

"ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ... ၊ ဘာလဲ ... မင်း ပြန်ပေးမလို့ လား"

"အဖေကလည်း စကားကောင်းကို ပြောလို့ မရဘူး"

"ပြောဖို့ မှ မတန်တာ ..."

ဖအေကိုငဲ့ကြည့်ပြီး သာယာအောင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။ ပြီးတော့ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ...

"အငယ်ကောင်လို ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်တတ်ရင် ကောင်းမှာ ...၊ သူ့အတွက် တစ်ထည်စာက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ထည်စာရှိတယ်"

"အေး ... ၊ ရန်များများ ဖြစ်လို့ ရအောင် ဘောင်းဘီဝယ်ပေးရတာလေ၊ မင်းတို့ အားလုံးသာ တစ်ပုံစံ တည်းဆို ဖအေမုဆိုးဖိုလည်း တစ်မွေးမှ ကျန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"ကျန်ပါတယ် အဖေရာ ... ၊ ဆံပင်ဖြူနေပေမဲ့ အုံနဲ့ ကျင်းနဲ့ ၊ တစ်ပင်မှ လျော့တဲ့ ပုံ မရှိသေးဘူး ... "

ဦးမြင့်အောင် ဘာမှ မပြောချင်တော့ပဲ တံခါးဝက အိတ်ထုပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွားထယူသည် ။

ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်ကာ ...

"ငါဒီနေ့ အလုပ်လက်ခံလိုက်တယ်"

"စရန်ပေးသွားတာလား ... "

"အင်း ...၊ ငွေပဲရောက်လာတာ၊ လူကိုမမြင်ရသေးဘူး"

"အဖေ အမဲလိုက်တာတွေလည်း သတိထားဦးနော် ...၊ တောက အရင်လို သိပ်မသန့်တော့ဘူး၊ ဟိုတစ်ပတ်က ကိုသြောတို့ ပြောတာ ဝက်ဝံတောင် ရှိတယ်တဲ့ ...၊ ငွေလည်း ယူ ...၊ ဒါပေမဲ့ အာမတွေ သိပ်မခံနဲ့ ..."

"ငါသိပါတယ်၊ ငါအလုပ်လုပ်တာ လမ်းပြရုံပဲ၊ အသက်တွေကို အာမခံတာ မဟုတ်ဘူး "

"ကျွန်တော်ပြောတာက ဘယ်လမ်း ...၊ ဘယ်အထိ ... သွားမယ်ဆိုတာ တစ်ခါတည်းမေးပြီး အန္တရာယ်ကင်းမှ လက်ခံဖို့ ... "

"အဲဒီလိုစိတ်ပူရင် မင်းငါ့အစား လိုက်ပေးပါလား၊ ငါအသက်လည်း ကြီးပြီ ... "

"ဒါအသက်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ ...၊ ကျွန်တော်က ဝါသနာလည်း မပါဘူး၊ တောထဲကိုလည်း ထဲထဲ ဝင်ဝင် သွားလာဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ... "

သူ့ဘက်လှည့်တော့ ကိုယ်တော်က အရှောင်ကောင်း ...။

ဦးမြင့်အောင်က 'ငါသိပါတယ်'ဆိုသည့် မဲ့တဲ့ တဲ့ အကြည့်နှင့် ...

"အဲဒီတော့ အဖေရှာကျွေးတာပဲ စားပေါ့ကွာ၊ မတတ်တော့ သက်သာတာပေါ့"

"အဖေကလည်း မတည့်အောင်ပြောဖို့ ပဲ ... "

သာယာအောင် အားနာနာနှင့် ထရပ်လိုက်ရင်း နေရာမှ ရှောင်ထွက်
ဖို့ ပြင်၏။ ဒီအဖေ သူတို့ အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ တာဝန်ကျေသလဲ
ဆိုတာ သိတော့သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်အကိုင် လုပ်ပါလား၊ ကူပါလား
ဆိုတော့ လုပ်ချင်တာမှ မရှိဘဲ ... ။ ဒါဆို ‘မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ’မေး
ဖူး၏။

အဖေမေးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်မိသည် ။ ကိုယ်ကလည်း
ကိုယ်ပဲ ဆိုတာ သိလိုက်တော့ အဖြေက ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါတို့ ရဲ့
ကြားကျကျမှာ ပဲ ထွက်သည် ။

မလုပ်ချင်တာတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ လုပ်ကိုမလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ ... ။

အခန်း(၂)

"ဦးမြင့်အောင် ..."

"ဟေ ..."

ရွာထဲမှာ လူငယ်တွေဆိုပြီး ဦးလေးရေ၊ ဦးလေးမြင့်အောင် ဘာညာ ခေါ်တာ သိပ်မရှိပါ။ ကလေး ပေါက်စလေးတွေမှ လွဲလျှင် ကိုယ့်ထက် ငယ်သူတွေအားလုံးက 'ဦးမြင့်အောင်'ပဲ ခေါ်ကြ၏။

ခေါ်သံကြားလို့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျှစ်ချိုး ထွက်သည့် အုပ်စု ခေါင်းဆောင် စောရီတို့ မောင်နှမ ဖြစ်သည် ။

"စောရီ ဘာတုံး ... ၊ လှည်းငှားမလို့ လား ..."

"ဟုတ်တယ် ... ၊ ဦးမြင့်အောင်မှာ ညိုကြီးတို့ မရှိတော့ဘူးလား ... "

ညိုကြီးဆိုတာ နွားနာမည်တွေ ဖြစ်၏။

"မရှိဘူးဟ ... ၊ ကိုစိုးတို့ လယ်အတွက် ငှားထားတယ်၊ နင်တို့ တော ထဲထွက်မလို့ လား ... "

"ဟုတ်တယ် ... ၊ ညိုကြီးတို့ ဆို ကောင်းမှာ ပဲ၊ အရမ်းပြေးနိုင်တာ"

"နက်ကျားမတို့ လည်း ကောင်းပါတယ်ဟ ... ၊ ညိုကြီးက ကြိမ်တို့ မ

ခံဘူး၊ သူတို့ က လေးလေး မှန်မှန်ရယ် ..."

စောရီတို့ မောင်နှမက တင်းကုပ်ထဲကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြမှန်းမသိ။ ဦးမြင့်အောင်က ဆင်းသွားကာ ...

"ယူသွားပါ ... ၊ ဒီညီအစ်မက ဝန်ပေါ့၊ ဝန်လေး ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ညိုကြီးတို့ ကျတော့ သူတို့ က သူတို့ မှတ်ထားတာထက် ဝန်ပိုလာရင် ဂျစ်ကန်ကန် ..."

"ဟုတ်ပါပြီ ... ၊ နတ်ကျားမ အတွဲကိုပဲ ယူမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအခေါက်ကိုကြီးက မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဦးမြင့်အောင်တို့ တစ်ယောက်ယောက်လိုက်ပေးရမှာ ... "

"ဟေ ..."

"လူပါလိုက်ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ကြည့်ကျပ်ပေးမှာ ပါ၊ ကိုကြီးက ဝါးခုတ်တဲ့ အဖွဲ့တွေနဲ့ သွားမှာ မို့လို့ ... "

ဦးမြင့်အောင် တွေဝေသွားတာ ငွေအဓိကမဟုတ်ပေ။ သူလိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာနေတာမို့ သားတွေ အလုပ်လက်ကြောမတင်းတာနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ တွေးမိ၍ ဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ အပြောအဆိုရိုင်းတာတွေလည်း ရှိလို့ တော်ရုံဆို သူတို့ ကို ဘာမှ ကိုမခိုင်းဖြစ်ခဲ့ပေ ... ။

"ဦးမြင့်အောင် ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ ... ၊ ကျွန်မတို့ က ငှားနေကျရှိလို့ လာတာ၊ ဦးအေးကိုတို့ ဆီ မှာ လည်း ရှိတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ ...၊ ငါ့အိမ်ကကောင်တွေနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ပါ"

"မဖြစ်လည်း ဖြစ်လိုက်တော့ ဦးမြင့်အောင် ... ၊ သူတို့ ပျင်းရင် နွားနဲ့

လက်တို့ ပြီး ရန်ဖြစ်လိမ့်မယ် ... ၊ သွားကြမှာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ ...
"

ပြောနေတုန်း အလတ်ကောင် တေးချိုဝင်လာသဖြင့် သုံးယောက်စ
လုံးအကြည့်တွေ ရောက်သွား ကြသည်။ ။

"အေးပါ ... ၊ ဘယ်နေ့လဲ ..."

"မနက်ဖြန် ... ၊ ခါတိုင်းသွားနေကျအချိန်ပဲ ... "

"အေး ... အေး ... ၊ ရမယ် ... "

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံလိုက်သည်။ ။ စောရီတို့ ပြန်သွားမှ ဦးမြင့်
အောင် အိမ်ပေါ်တက်လိုက်ခဲ့ကာ ...

"အလတ်ကောင် ... ၊ မနက်ဖြန် မင်းတောထဲလိုက်ရမှာ နော် ... "

"ဟာ ... ၊ မလိုက်ချင်ပါဘူး"

"မရဘူး ဟိတ်ကောင် ... ၊ ငါအခုပဲလက်ခံလိုက်ပြီ၊ အိမ်မှာ လည်း စ
ရိတ်ပြတ်နေတာကို ... "

"မရှိတော့ မစားဘူးပေါ့ အဖေရာ ... ၊ အိုးထဲမှာ ထမင်းမရှိလည်း မ
စားဘဲ နေလိုက်တာပဲ ... ၊ အဖေ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာပြောမိတာရှိလို့
လဲ ... "

"ဪ ... ၊ မင်းတို့ က ငါရှာကျွေးမှ စားမယ်၊ ဒီလိုလား ..."

ဟုတ်သလိုလိုပုံနှင့် တေးချိုအသံတိတ်နေ၏။ ထိုစဉ် အိမ်ခန်းထဲက
နေ သာယာအောင် ထွက်လာကာ ...

"ကျွန်တော့်ကိုဆွဲမထည့်နဲ့ နော် ... ၊ အငယ်ကောင်ကိုပဲ စဉ်းစား ..."

"အောင်မာ ... ၊ မင်းတို့ က ငါ့ကိုပြန်ပြီး ညွှန်ကြားနေသေးတယ်"

"ညွှန်ကြားတာမဟုတ်ပါဘူး အဖေရာ ... ၊ ကျွန်တော် အလုပ်ကြီးအ
ကိုင်ကြီး လုပ်ထားတာရှိလို့ ... "

သာယာအောင်က စကားပြောရင်း ဝတ်ထားသည့် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို
ခေါင်းကနေ လှန်ချွတ်လိုက် သည် ။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းဟု သတ်မှတ်ထားသည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလား
ထိုင်နှစ်လုံးမှာ ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် အလုံးပေါ် ဖြစ်သလိုပစ်တင်၏။

အင်္ကျီက ကုလားထိုင်ပေါ် မရောက်ဘဲ စားပွဲပေါ်က ဆေးလိပ်တို
အပြည့်၊ ပြာအပြည့်နှင့် ဆေးလိပ်ခွက်ပေါ် အုပ်လျက်သား ကျသွားသည်
။

ထိုအခါ စားပွဲပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြာမှုန့်တွေ ဖွေးခနဲ လွင့်ပျံ့ကုန်၏။
ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးကို ဦးမြင့်အောင် လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

"ဘာလဲ ... ၊ ဘာလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ပြောစမ်း ငါ့ကို ..."

"ဟုတ်တယ် အဖေ ... ၊ ကျွန်တော် ဆန်စက်ပိုင်သမီးကို လိုက်နေ
တာ ... ၊ အိုကေတော့မှာ ..."

"အောင်မာ ... ၊ မင်းက ..."

"ဟုတ်တယ် ... "

"သဇင်နွယ်ကို ..."

"တကယ်ပါဆို ... ၊ အဲဒါကြောင့် အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းနေရတာကို
တစ်ရက်တလေမှ နောက်ကျ ကျန်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး ... "

ဒီစကားကိုတော့ တေးချိုက စိတ်ဝင်စားသွားကာ ...

"မင်းကို နွယ်က တကယ်ကြည်တာလား ... "

သာယာအောင်မျက်နှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားဟန်တွေ အပြည့်နှင့် ...

"မင်းမယုံရင် လိုက်ကြည့်လေ ... ၊ မြို့သားဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ ငါ့ကို ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်မလဲဆိုတာ"

တေးချိုက ရယ်နေ၏။ အထင်မြင်သေးလို့ လှောင်ရယ်တာတော့ မဟုတ်ပေ ... ။ တမင်တကာ ဂရုမစိုက်၊ အထင်မကြီးတဲ့ ပုံ လုပ်ပစ်တာ ဖြစ်၏။

သူတို့ သားအဖမှာ အဖေကလည်း လူချောလူလှတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ အရပ်အမောင်း ကောင်းသည် ။

သူတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်စလုံးလည်း အဖေတူသားတွေ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ရုပ်ရည်တွေအားဖြင့် ရွက်ကြမ်းရေကျိတော့ ရှိကြသောကြောင့် ချစ်မယ့်ကြိုက်မယ့် မိန်းမလည်း မရှားပေ ... ။ ရှားနေတာက သူပဲ ဖြစ်၏။ သာယာအောင်နှင့် စာသားညီက အသားဖြူကြပြီး သူတစ်ယောက်တည်းပဲ အသားညိုနေသည် ။ ရုပ်ဆိုးသွားလောက်အောင် မဟုတ်သော်လည်း သုံးယောက်ယှဉ်ပြီဆို သူကျန်ခဲ့တာတော့ ရင်ခံ၏။ စာသားကတော့ ဘာဖြစ်မှာ လဲ ... ၊ သူ့မှာ ဒီအတွက် ရင်ခံနေဖို့ ခံစားချက်မှ မရှိဘဲ ... ။

"ဘာလဲ ... ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ တွေးဆနေတာလား၊ ပါသွားပါပြီဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ ငိုနေတာလား ..."

သူငြိမ်သွားတာကို သာယာအောင်က အငိုက်ဖမ်းခနဲ ၏။

"ဘာမှ ငိုစရာမရှိဘူး၊ သဇင်နွယ် မာနကြီးမှန်းသိလို့ စိတ်ထဲမှာ တောင် ထည့်မကူးဘူး၊ မတန်မရာ မှန်းပြီး မင်းပဲအပြောခံ ..."

"ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ မတန်ရာဘူးဆိုတာ မရှိဘူး ... "

"ဘယ်ခေတ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ရှိတယ်"

"မင်းစောင့်ကြည့် လိုက်လေ ..."

"မင်းတို့ တော်ကြစမ်း ... ၊ ငါအခုမေးနေတာကို ဖြေ ... ၊ ဘယ်သူ တောထဲလိုက်မှာ လဲ ... "

"ကျွန်တော်မလိုက်ဘူး ... "

သာယာအောင်က အကြီးပီသစွာ ရှောင်ထွက်၏။ ဦးမြင့်အောင်မျက်လုံး သူ့ဆီရောက်လာတော့ တေးချိုမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

အငယ်ကောင်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ စာရင်းထဲထည့်မတွက်တာကို သိပြီးသား ...၊ အကြီးကောင် ကိုလည်း အဖေမနိုင်ပါ ... ။

ဒီတော့ အိမ်မှာ မြနေတတ်သည့် သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ သာ ...။

"အငယ်ကောင် ဘယ်မှာ လဲ ... "

စဉ်းစားနေတုန်း ဦးမြင့်အောင် မေးလိုက်တော့ တေးချို ဝမ်းသာသွားကာ ...

"သိုင်းဆရာ အိမ်မှာ ..."

"ထင်သားပဲ ... ၊ သူ့အလုပ်က ဒါပဲလေ ... "

ဦးမြင့်အောင် ရေရွတ်ပြီး အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ တေးချို စိတ်တိုသွား၏။ ဒီလိုပဲ ဒီကောင်ကျရင် ဆူသလိုလို ... ၊ ကြိမ်းသလိုလိုနှင့် ပြီးတော့ ခြွင်းချက် ဖြစ်သွားသည် ။

သူ ဘာဖြစ်လို့ အငယ်ဆုံးမဖြစ်ခဲ့တာလဲ ... ။

အခန်း(၃)

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

ရယ်သံကြောင့် ပုလဲအိမ်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်ကုန်၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရေနွေး ပန်းကန်လုံး ပါးစပ်မှာ တေ့လျက်နှင့် သွားအဖုံးသားရယ်နေသည့် စာသားညီ ... ။

"နင်က ဘာရယ်တာလဲ ... "

"ရယ်စရာကြီးမို့ ရယ်တာ ..."

ပြောပြီး မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် အကြမ်းပန်းကန်ကို မော့သောက်ပြီး လင်ပန်းထဲ အသံမြည်အောင် ပြန်ချသည် ။

ဘေးမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြသည့်လူတွေကပါ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေကြသည် မို့ ပုလဲရှက်သွားကာ ကိုယ့်ပုံစံ ကိုလည်း သတိရသွား၏။

အပေါ်က ရင်ဖုံးအင်္ကျီခါးကျနှင့် အောက်ကတော့ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီး ... ။

"ဟေ့ ... သမီးလုပ်လေ ... ၊ မှန်သားပဲ ဆက်ကစား ..."

အိမ်ထဲက ဆရာကြီးထွက်လာလျှင် ပုလဲအိမ် မျက်လုံး ရောက်သွားရာနောက် လိုက်ကြည့်ပြီး စာသားညီတို့ ကို မြင်တော့ သဘောပေါက်

သွား၏။

"ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ... ၊ မင်းတို့ က ..."

ဆရာပြောလိုက်မှ အားလုံး မျက်နှာပိုးတွေသပ်၏။ ဆရာကြီးမှာ တပည့်တွေ အများကြီး ရှိပါသည် ။ အားလုံး ယောက်ျားတွေချည်းပဲ ဖြစ်ကာ မိန်းကလေးက ပုလဲအိမ် တစ်ယောက်တည်းပါ၏။ ရွာသား အချင်းချင်းတွေမို့ လူငယ်တွေချင်းလည်း ရင်းနှီးကြသည် ။ ပုလဲအိမ်နှင့် တော့ မရင်းနှီး ...။

သူမက ကိုယ်ခံပညာ လာသင်နေတာမှန်ပေမဲ့ ယောက်ျားလေးစိတ် ဝင်နေတာမျိုးမဟုတ် ... ။

ပေါ်ပေါ်တင်တင်လည်း မဟုတ်ဘဲ လာချင်တဲ့ အချိန်ကျမှ လာကာ ရောက် လာပြီ ဆိုတော့လည်း ခုလိုမျိုး ထော်လော်ကန့်လန့် မြင်ရတတ်တာ ခဏခဏပင် ... ။

ဆရာကြီးကတော့ ပြောပြဖူးသည် ။

"ပုလဲအိမ်မှာ အိမ်တွင်းရေး အရှုပ်အရှင်းရှိပုံရတယ်၊ ဒီပညာ ဘာလို့ တတ်ချင်တာလဲတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော် လိုချင်နေတာမို့လို့ ခေါင်းမခါရက်ဘူး ..."တဲ့ ... ။

ပုလဲအိမ်က လျှို့ဝှက်သောအိမ်ကြီးထဲကမို့ ရွာသားတွေနှင့်လည်း မခင် ... ။ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက လူတွေကို ရွာသားတွေစိမ်းသလောက် သူမနှင့်မရင်းနှီးကြတာလည်း မဆန်းပေ ... ။

သင်တန်းမှာ တွေ့မြင်နေကြတာတောင် အားလုံးက ဘာမှ လည်း မပြော ... ၊ စပ်လည်း မစပ်စုဘဲ ပါးစပ်ပိတ်နေကြသလောက် ခုလို အမြင်မတော်တာ၊ တော်တာတွေလည်း ဘယ်သူကမှ ဂရုစိုက်ကြည့် မနေကြ ..

.။ မိန်းကလေးမို့ ညာတာကြတာမျိုးပဲ ဖြစ်၏။

ဒီထဲမှာ တားဆီးချိန်မရအောင် ဂရုမစိုက်စွာ ကဲ့ရဲ့ တတ်တာက စာသားညီ ... ။

"သမီး မကစားတော့ဘူး ဆရာ ... ၊ ဒီနေ့ ပြန်တော့မယ်"

ပုလဲအိမ် ပြန်သွားသံကြားတော့ ခေတ်ဦးက စာသားကိုလက်တို့ ကာ

...

"ပုလဲအိမ် ရှက်သွားပြီ ... ၊ မင်းကလည်း ..."

"အေးလေ ... ၊ သနားပါတယ်"

"ဘာသနားစရာရှိလဲ ... "

စာသားညီက ဂျယ်မကူရပဲ သူ့ဘာသာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှုပ်ပွနေသည့် ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပြီး လှမ်းကြည့်၏။

ပုလဲ တကယ် ပြန်သွားတာကို မြင်တော့ ပြုံးကာ ...

"မလုပ်ဘူးဆို အရှင်းနေပေါ့ကွ ... ၊ လုပ်မှ တော့ လူမြင်ကောင်းအောင် လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ ရွာထဲမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ သိုင်းမသင်ဘူး၊ ကဗျာလိုလို မဟာလိုလိုနေတဲ့ ဂေဟာကြီးထဲက ထွက် လာပြီး သိုင်းလာသင်တာ သူခိုးလိုလို ... ကြမ်းပိုးလိုလို ..."

"အဲဒါ မင်းတို့ ကို ငါပြောပြီးပြီလေကွာ ... "

အနားကို ဆရာကြီးရောက်လာတော့ ခေတ်ဦးတို့ က နေရာရွှေ့ဖယ်ပေးကြ၏။

ပုလဲအိမ် ပြန်သွားတာကို ဆရာကြီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပေါ်ကာ ...

"သူတို့ အိမ်မှာ အမွေကိစ္စတွေ ရှုပ်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကောင်မလေး ကိုယ်တိုင်က ပြောချင်ပုံ မရတော့ ငါလည်း ဘာမှ မမေးခဲ့ဘူး။ သူပြောတာက သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နိုင်အောင် သင်ပေးပါတဲ့ ၊ ထူးချွန်ချင်လို့ သင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူများကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင်လို့ ငါလိုလိုချင်ချင် သင်ပေး လိုက်တာ ... "

"သူပုံစံက နုနဲ့နဲ့ပါ ... ၊ သင်လို့ ရောလွယ်ရဲ့ လား ဆရာ ... "

"မလွယ်ပေမဲ့ ကောင်မလေးက ဖွဲ့ရှိပါတယ်။ သူတို့ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဦးလူမော်အောင်နဲ့ သူရယ်၊ အိမ်အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ရယ်ပဲရှိတာ တဲ့ ... "

"ဦးလူမော်အောင်က ချည့်တိချည့်နဲ့ ပါ ... ၊ အိမ်ကြီးပေါ်ကနေ တောင် အောက်ရောက်အောင် ဆင်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ... "

ခေတ်ဦးက ဝင်ပြောသည် ။ ဒါကျတော့ ခေတ်ဦးတို့ လောက် စာသားညီ မသိပါ။ သူ့အကျင့်က မျက်စိအောက် ဝင်လာတာမှ လွဲ၍ ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်တစား စပ်စုတာမျိုး မလုပ်တတ် ... ။

နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်မြင့်မြင့်ကြီးကို ရွာရဲ့ နောက်ဆုံး အစွန်အဖျားမှာ ခြံကြီးဝင်းကြီးနှင့် တခမ်းတနား မြင်နေရပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးတံခါးအမြဲတမ်း တံခါး ပိတ်ထားတာကိုလည်း ဂရုမစိုက်မိ ... ။

တောနှင့်မတန်အောင် အကောင်းဆုံး ကားကြီးတွေ မကြာခဏ ဝင်ထွက်နေတတ်သည့် အကြောင်းကိုလည်း စိတ်မဝင်စား ... ။

နောက်ဆုံး အိမ်ပိုင်ရှင် ဦးလူမော်အောင် ဆိုတာတောင် နာမည်အပြည့်အစုံကို ခုမှ သေချာသိတာ ဖြစ်သည် ။

"သူတို့ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေရှိနေနေကွာ ... ၊ ဒီမှာ တွေ့ရင်တော့

မောင်လိုနှမလို သဘော ထားပြီး စောင့်ရှောက်ကြပါ ... ၊ မဖွယ်မရာ မနောက်မိပါစေနဲ့ ... "

"ကျွန်တော်လား ... ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မနောက်ပါဘူး၊ ရယ်စရာတွေ လို့ ရယ်လိုက်တာ ..."

စာသားညီက သူ့အပြစ်ဖြစ်လာမှာ ကို ကြိုတင်ကာကွယ်သည် ။
ပြောမှ ပိုဆိုးတာကိုတော့ ဂရုမစိုက်သဖြင့် ဆရာကြီးက ခေါင်းခါသည် ။

"ရယ်လိုက်တာက အပြစ်မရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်ပေမဲ့ တစ်ဖက်သားမှ မဖွယ်မရာဖြစ်တာပေါ့ကွ ... ၊ ပြောကြကြေးဆို ... မင်းတို့ ယောက်ျား လေးတွေက ဒီပညာကိုတတ်ချင်လို့ သင်တယ်ဆိုတာပဲရှိတာ၊ သူ့မှာ ဘဝအတွက် အရေးပါတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ် ... ၊ သနားစရာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ စာနာစိတ်လေး မွေးကြပါ ... "

ဆရာကြီးက ဆူသွားတာပေမဲ့ ဒီလိုအပြောလောက်ကို ပန်းနဲ့ ပေါက်သလိုပဲ ထင်တာမို့ စာသားညီတို့ အပြုံးမပျက်ပေ ... ။

ဒီသင်တန်းမှာ သူပဲ အတော်ဆုံးဖြစ်ကာ လက်ကလည်း ယဉ်သည် ။
သင်တန်းဆရာ ဦးထွန်း ခမျာ တပည့် အတော်ဆုံးရယ် လို့ လည်း ဂုဏ် မယူနိုင်ခဲ့ပေ။ စာသားညီ ပြဿနာ တက်ပြီဆိုတိုင်း ဒီပညာ တတ်လို့ ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ် မည်းမည်းကြီးက သူ့မှာ ရိုက်ခတ်၏။

"ဆရာကြီး ... ၊ ကျွန်တော်မသိလို့ မေးပါရစေ ... "

ခေတ်ဦးကပဲ စကား ...

"ပုလဲအိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး စာရောတတ်ရဲ့ လားမသိဘူးနော်၊ သွားတာလာတာလည်း မရှိဘူး၊ အပြင်လည်း မထွက်ဘူး"

"သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ဒီမှာ အပြီးနေလိုက်တာတဲ့ ... ၊ အခု အ

ဝေးသင်နဲ့ ဖြေတယ်လေ ... "

"အောင်မယ် ... မဆိုးပါလား ... ၊ ဒါတော့ ပြောတယ်နော်"

ခေတ်ဦးတို့ က တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မေးပြီး တစ်ခုခုသိရတိုင်း စာသားညီကို လှည့်လှည့်ကြည့်သည် ။ ကြည့်ပြီးတော့လည်း မဲ့ချင်ချင်မျက်နှာတွေ ဖြစ်သွားတတ်၏။

ဟားတိုက်ရယ်မောပစ်လိုက်တာက သူ ... ။ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ သူများက မေးနေတာ ကျတော့ သူနှင့်မဆိုင်တဲ့ အတိုင်း ... ။

ရေနွေးထည့်သောက်လိုက် ... ၊ ငါးခြောက်ဖုတ် ကောက်ဝါးလိုက် ... ၊ ခွေးကောင်မျိုလည်း မျိုကျ နိုင်လွန်းသည် ။

အခန်း(၄)

"လုပ်ကွာ ...၊ နည်းနည်း ..."

"မလုပ်ချင်ပါဘူး ... "

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..."

"စိတ်မပါလို့ ... "

ကရင်တို့ သုံးယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွား၏။ အရက်ဆိုင်ထဲက ထောင့်စားပွဲမှာ လေးထောင့်ခုံမှို့ သူတို့ လေးယောက် ဝိုင်းလိုက်တော့ အံ့ကိုက် ... ။

စာသားဆိုတဲ့ ကောင် ကန့်လန့်လုပ်ပြီဆို ဒီတိုင်းပဲမှို့ ဆက်လက် တိုက်တွန်းဖို့ လည်း စိတ်ကူးမရှိ တော့ပဲ အမြည်းပန်းကန်ကိုပဲ သူ့ဘက် ထိုးပေးလိုက်ရသည် ။

စာသားက ကြွက်ကြော်နှင့် သရက်ချဉ်သုပ်ကို အကျအနဝါးရင်း နောက်က ထရံမှာ လှဲမှီနေလိုက် သေးသည် ။

ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတတ်သော်လည်း ဆိုင်ထဲရောက်ပြီဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ...၊ အရက်ဆိုင် ဘာဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် လူမြင်ကွင်းကိုပဲ မျက်နှာမူ၍ နေရာယူ၏။

လူကြည့်တော့လည်း ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့် စပ်စုနေတာမဟုတ်ဘဲ

...

"ခေတ်ဦး ... ၊ မင်းအစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာ ဆို ..."

သူကောက်မေးလိုက်မှ ခေတ်ဦး အာရုံပျက်သွားကာ ...

"မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ ... "

"ဘယ်သူ ပြောပြောကွာ ... ၊ မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ"

"မင်းအစ်ကို ပြောသလားလို့ ပါ ... "

အစ်ကိုဆိုတာပါလာတော့ စာသား မျက်လုံး ဒီဘက်ရောက်လာသည်
။ ခေတ်ဦးက ဆက်၍ ...

"ငါ့အစ်ကိုက နဂိုကတည်းက ကကြိကကြောင်ရယ် ... ၊ အဲဒါ မမဖြူ
နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သေချာနေမှ မင်းအစ်ကိုက သူနဲ့ ငြိခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေပြောပြီး
ရှောရိုက်ပစ်လိုက်တယ်"

စာသား မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ဒီအလုပ်မျိုးကတော့ မလုပ်သင့်
တဲ့ ကိစ္စပါ ... ။

"တကယ်လား ..."

"တကယ်ပြောတာ ... ၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ အစ်ကိုဒေါပွပြီး မင်္ဂလာရက်
သတ်မှတ်ဖို့ ဟာ နေ့ရွှေ့ ... ၊ ညရွှေ့ တွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ ... "

သာယာအောင်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အကြောင်းက အကောင်း
သိပ်မရှိပါလား ... ။ ရည်းစား တွေ ထားသည် ၊ ပြီးတော့ ပြတ်စဲခြင်းသို့
ရောက်၏။

မဆိုင်သလို ဝေးဝေးနေလိုက်လို့ ရပေမဲ့ အပေါင်းအသင်းများ တာ

က သူပဲဖြစ်နေတော့ သာယာအောင် လုပ်လိုက်သမျှ ဒီလူတွေနှင့် လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာ သိပ်မရှိ ... ။

ပြီးတော့ ကြားထားတာ ရှိသေးသည် ။ ဆန်စက်ပိုင်သမီးနဲ့ ဘာလိုလို ... ။

"ဟော ... ဟိုမှာ သဇင်နွယ်ကွ ... ၊ ကြည့်ပါဦး ...၊ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လှနေတာပဲ ... "

တွေးနေတုန်း မျက်စိရှေ့ရောက်လာသည် ။ ပန်းနုရောင် ထဘီပွင့်နှင့် တီရှပ်လက်တိုလေးကို ဝတ်ထားကာ ခါးလောက်ထိရှည်သည့် ဆံပင်တွေကိုဖြန့်ချထား၏။

အရက်ဆိုင်သည် မျက်နှာစာရှေ့မှာ သံဆန်ခါတစ်ဝက် ကာထားကာ အထဲမှ တစ်ခန်းလုံးအပြည့် အရက်ဝိုင်းတွေချည်း ဖြစ်၏။

ရွာဆိုပေမဲ့ တဲပုတ်လေးထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ အထဲမှာ သီချင်းသံက ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ရွက်လွှင့်နေ၏။

ညနေခင်းမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အလှက ထင်းနေသော်လည်း အရက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည့် ခြေလှမ်းတွေကတော့ အကျည်းတန်နေသည် ။

သူမ ဒီဆိုင်ထဲကို တစ်ခါတစ်ရံ လာဖူးသည် ဟု ကြားသည် ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုလျှင် ဆိုင်ရှင် လင်မယားထံမှာ ကြွေးမြီရှိထားသဖြင့် တစ်လတစ်ခါ အတိုးသတ်ဖို့ ဖြစ်သည် ။

သူမ တစ်ခါတလေလာပေမဲ့ စာသား မျက်စိရှေ့မှာ မြင်ရတာတော့ ဒါပထမဆုံး ... ။

"စာသား မြင်လား ... ၊ ဟိုမှာ ... အဲဒီ တစ်ယောက်ကိုလည်း မင်း

အစ်ကိုက ချိတ်တိတ်တိတ်ရယ် ... "

ကရင်ထံမှ သတင်းထွက်လာတော့ စိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေကို လွှဲပစ်လိုက်၏။

"ဒီမိန်းမ ဒီလောက် လူစည်နေတဲ့ အချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး ... ၊ အရင်တစ်ခါ တွေ့တုန်းက မနက်ပိုင်းကြီး ဝင်သွားတာ ... "

ခေတ်ဦးက သူမြင်လိုက်တာကိုပြောပြီး နှမြောတသစွာ စုတ်သပ်၏။ တစ်ဆိုင်လုံးသည် သူမ ခြေတစ်လှမ်း ကျူးကျော်ဝင် လာပြီဆိုကတည်းက တိခနဲတိတ်ကျသွားတာ မီးကို ရေနဲ့ ဖျန်းပက် လိုက်သလိုပင် ... ။

အခြေအနေကို သဇင်ကလည်း သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ လကုန်ပြီး နှစ်ရက်လွန်ပြီဖြစ်သည် ။ ဆိုင်ရှင် ကိုကျားကြီးသည် အလွန်လက်ခက်သူ ဖြစ်ကာ မိန်းမလုပ်သူကလည်း ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုး ပြောတတ်တဲ့ နေရာမှာ ဆရာကြီး ... ။

တွန့်ခနဲတော့ တစ်ချက် ဖြစ်သွားမိသည် ။ ဒီလမ်းကိုလာတာပဲမို့ ရှေ့ကိုဆက်တိုးခဲ့ရင်း မျက်လုံး တစ်ဖက် အဝှေ့မှာ စာသားတို့ စားပွဲဆီ ရောက်သွား၏။

ဘယ်တုန်းကမှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖူးသလို လမ်းမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့လည်း မျက်လုံးချင်း မဆုံခဲ့ဖူးသော စာသားသည် ထရုံမှာ ပင်ပျင်းရိပျင်းတွဲမှီလျက် စားပွဲပေါ်က စားစရာကို ပါးစပ်ထဲထည့်နေပုံက မက်မက်မောမော ရှိပုံလည်း မရ ... ။

မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်ရွှေ့ပြီး ကောင်တာဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည် ။

"ဟာ ... ညီမလေး ... နေပါဦးကွာ ... ၊ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း နင့်အစ်မကို လွှတ်လိုက်ပါ့မယ် ... "

မြင်လိုက်တာနှင့် ကောင်တာနောက်ကနေ ကျားကြီးက ဆီးတောင်း ပန်၏။ ပြန်လှည့်သွားဖို့ က အဒေါ်ဖြစ်သူက မှာ လိုက်တာ တထစ်ချ ... ။

"မရရင် တန်အောင်ပြောပစ်ခဲ့ ... ၊ နောက်နေ့ မပေးနိုင်ရင် အပေါင် ပစ္စည်း လာထားပါလို့ ပြော ... "

အဒေါ်က ပါးစပ်ကြမ်း ... ၊ စရိုက်ကြမ်းဖြစ်ကာ မှာ ရင် မှာ သလို လုပ်မှ ... ။ အပျိုအရွယ်လေး ဖြစ်သည့် သူမက သောက်စားနေကြသည့် ယောက်ျားတွေ ကြားထဲမှာ ဒီစကားတွေပြောပြီး ဘယ်လို သောင်းကျန်း မလဲ ... ။ တကယ်ဆို သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း အဒေါ်လိုပဲ နာမည်ကြီးသ ည့် သဇင်နွယ်ပါ။ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ တော့ ပြောဆိုဖို့ ပါးစပ်က ဆွံ့အနေခဲ့ ၏။

"နော် ... လုပ်ပါ ညီမလေးရာ ... ၊ အစ်ကို တကယ်စုထားတာ မပြည့် သေးလို့ ပါ"

ပြောတတ်သည့် ဗီအေတိုင်း ဒီလောက် ရောင်းဝယ် ကောင်းနေတာ တောင် အတိုးကလေး ပေးဖို့ ကို မပြည့်သေးဘူး ဆိုတော့ ဒေါသက ထောင်းခနဲ ဖြစ်၏။

"လိမ်မယ်ဆိုလည်း ယုံအောင်လိမ်စမ်းပါ ဦးကျားကြီးရယ် ... ၊ သူများ ငွေကို ယူပြီးရင် ပြန်ဆပ်ဖို့ ဆိုတာ ရှိကိုရှိရမှာ ပေါ့၊ နေ့စဉ် ထမင်းစားဖို့ ကျတော့ သိနေပြီး စားဖို့ ယူထားတာကို မေ့စရာလား ... "

"စွာလှချေလား သဇင်ရဲ့ ... ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေပဲဟာ ..."

ဘေးမှာ ရောက်လာသည့် အရိပ်နှင့်အတူ အရက်နံ့က နီးနီးကပ်ကပ် စူးစူးဝါးဝါးကြီး ထွက်လာ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အမြဲတမ်း တကပ် ကပ် လိုက်နေတတ်ကာ ဘယ်လိုပဲ ပိုးစိုးပက်စက် ပြောပြော ရှက်ရမှန်း

လည်း မသိသည့် ဖိုးခွား ...။

ဖြူသည့် အသားက အဆီပြန် နီရဲနေလျက် မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းနေလိုက်တာ ဘယ်လို အားတင်း၍ မျက်လုံးကို ပြူးပြဲထားရသည် မသိ...။

"ဟဲ ... ဟဲ ... သိပ်လှတာပဲ သဇင်ရယ် ...၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ အားကိုးဖော် ဖြစ်အောင် လာနေပေးတာပါ။ မျက်စောင်းကြီးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ ..."

"မလိုပါဘူး ...၊ နင့်ရဲ့ ရွံစရာ မျက်နှာကြီး လာရပ်နေတာ ပိုနှလုံးနာဖို့ ကောင်းတယ်၊ ငါ့နားက ထွက်သွား ..."

"ဟား ... ဖွဲ့လှချေလားကွ ...၊ ဖိုးခွားရာ မင်းမို့ပဲ ..."

စားပွဲတစ်ဝိုင်းလုံးမှာ အံ့ဖွဲ့နေကြသည့် သုံးယောက်က တက်ညီလက်ညီ ထသွားကြသည် ။ အနားမှာ လေးယောက်ဖြစ်သွားတော့ သဇင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

အားလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ ဒီမှာ ပဲစုပြုရောက်လာကာ မျက်လုံးတွေက လောင်းကစားပွဲ တစ်ခုခုနှင့် ကြုံရသလိုလို ဝမ်းသာအားရ အာသာငမ်းငမ်းတွေ ... ။

သဇင် ယောက်ျားလေးယောက် ကြားထဲကနေ စာသားတို့ ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အားလုံး လှမ်းကြည့်နေကြသည့် အထဲမှာ စာသားလည်း ပါပေမဲ့ ...

"သဇင်ကလည်း သဇင်ရယ် ...၊ သူငယ်ချင်းတွေတောင် ပြေးကုန်ကြပြီ"

"အို ... ဘာလုပ်တာလဲ ...၊ ခွေးသူတောင်းစား ...၊ လွှတ် ... လွှတ်"

... နော် ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

"ဒါမှ ပေါ့ကွ ...၊ ယောက်ျားဆိုတာ ပေးပြီးရင် ရအောင် ပြန်ယူတတ်ရမယ်"

"အေးလေ ...၊ သူကချည်းပဲ ခြေသုတ်ဖတ် ဖြစ်နေရတာ ဒီလောက်တော့ ရှိသင့်တယ်"

လေးယောက်သား ဝိုင်းဝန်း လှောင်ပြောင်နေကြ၏။ ဖိုးခွားက လက်တစ်ဖက်ကနေ နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ချုပ်လိုက်သည်။

"လူယုတ်မာ ...၊ ခွေးဝဲစား ... လွှတ် ...၊ ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း ..."

ဘယ်သူမှ လည်း တားဆီးမယ့်သူမရှိ ...၊ ရယ်သံတွေကလည်း မစဲ။ အခြေအနေ ပိုဆိုး လာပြီဆိုမှ ကောင်တာ နောက်ကနေ ကိုကျားကြီး ကွေ့ပတ်ထွက်လာကာ ...

"မလုပ်ကြနဲ့ လေကွာ ...၊ မင်းတို့ ကလည်း ကိုယ့်ရွာသားချင်း ..."

"မတားနဲ့ ဗျာ ...၊ ဟိုမှာ ဇာတ်ရှိန်မြင့်နေတာကို ..."

"မဟုတ်ဘူး လေကွာ ...၊ မင်းတို့ ရှင်းရမယ့် ပြဿနာက သေးသေး မဟုတ်ဘူး၊ မလုပ်ကြပါနဲ့ ..."

ကိုကျားကြီးက ကြားထဲက တားတဲ့ သူတွေလက်ကို ဖယ်ရှားကာ သဇံကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲလှဲနေသည့် ဖိုးခွားဆီ ရအောင်ဝင်သည်။

"ဖိုးခွားရာ ...၊ ညီလေးက မူးနေလို့ သွေးဆူတာပါ၊ စိတ်ကိုထိန်းမှ ပေါ့၊ ငါ့ညီလေးက လူကောင်း သူကောင်းပါ၊ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး၊ ဒါကိုယ့် ရွာသားချင်းလေ ..."

ကိုကျားကြီးက ချော့မော့တောင်းပန်ရင်း လက်ကို မရမကဖြေချ သည်။

"ဟေ့ ... နင်ငါ့ကို အဖြေပေးနော် ... ၊ မပေးရင် နောက်တစ်ခါဆို ဒီ ထက်ဆိုးမယ် မှတ် ..."

သဇင် ပိုက်ဆံအိတ်ရှည်လေးနှင့် ပါးစပ်ပိတ်ကာ ငိုရှိုက်ရင်း ပြေးထွက်သွား၏။

"တောက် ... ၊ ကိုကျားကြီး ဝင်ရှုပ်တယ်ဗျာ ... "

နမ်းဖို့ မရမက ကြိုးစားနေတုန်း လျှော့ပေးလိုက်ရတော့ ဖိုးခွားက မကျေနပ်ချင် ... ။ တခြား လူတွေကတော့ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပဲ စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်သွားသည်။ ။ ဖိုးခွားကို ကိုကျားကြီး တော်တော် ချော့မော့နေရ၏။ ယောက်ျားချင်းကို ကြောက်နေတာမဟုတ်ပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက ကိုယ့်ဖောက်သည် တွေမို့ မိတ်ပျက်ခံလို့ မဖြစ် ... ။

"စာသား ... ၊ သဇင် သနားပါတယ်ကွာ ... "

"သနားရင် စောစောက ဟီးရိုးဝင်လုပ်လိုက်ပါလား"

"ဟ ... ၊ ငါတို့ က သောက်ထားကြတာ၊ ပြီးတော့ ဟိုကောင်တွေလို ဘာတွေညာတွေ မတတ်ဘူး ... "

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ... "

"မင်းက ဘာမှ မသောက်ရသေးဘူးလေ၊ မူးနေတဲ့ ကောင်တွေကို အသာလေး အနိုင်ယူလို့ ရတယ်"

စာသားက ပါးစပ်ထဲက စားစရာကိုဝါးရင်း ထရံမှာ မှီ၍ လက်ပိုက်လိုက်သည်။ ။ ပုံစံက စကားမပြောချင်သလိုလို ... ပြောချင်သလိုလို ... ။

ဘေးကနေ ဘာမှ မပြောသေးပဲ ကြည့်နေသည့် ကရင်က မျက်နှာ
ရှေ့နည်းနည်းတိုးကာ ...

"မင်းတို့ မြင်လိုက်လား ... ၊ သဇင် ဒီဘက်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်တာ
..."

"မြင်သားပဲ ..."

"မြင်တယ် ..."

စာသားမှ လွဲ၍ အားလုံး ဖြေသံထွက်လာသည် ။ ကရင်က အားလုံး
၏ အဖြေကို ရပြီးမှ စာသားကို ကြည့်ကာ ...

"ငါတို့ ကိုကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ ... ၊ မင်းကို အားကိုးတဲ့ ပုံ ..."

"ကရင် ..."

စာသားက လက်ပိုက်ကိုလည်း ဖြုတ်သည် ။ မှီနေရာကနေ လှုပ်ရှား
တောင့်မတ်သွားခဲ့ပြီး ...

"အဲဒီမိန်းမအကြောင်း မင်း တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေလား"

ကရင် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည် ။

"ရင် ထဲမှာ တန့်န့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရင် ဟိုကောင်တွေ ထိုင်နေသေးတယ်၊
မင်းလုပ်လိုက် ..."

သူ နေရာမှ ထရပ်လိုက်လျှင် ...

"ဟာ ... မင်းက ပြန်တော့မလို့ လား ... "

"ပြန်မယ် ... ၊ နားငြီးတယ် ... "

ခေတ်ဦးတို့ ရှုံ့မဲ့ကျန်ရစ်၏။ မျိုချထားတာလေး တွေတောင် မူးဖို့ မေ့

နေရတဲ့ အဖြစ် ...။ ဒီလို လူမျိုးများ အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်နေသေး
သည်။ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမ ...။
